

Is jouw hart bijna klaar?

Verlangend uitkijken naar de komst van de sint en het Kind

- Kinderen krijgen beter niet te vaak zomaar een cadeau toegestopt
- Verlangen en uitkijken, maakt hun leven spannend en gelukkiger

Martine CROONEN

„Je had beter op tijd gekomen”, zei de vos. „Kom je om vier uur, dan begin ik om drie uur al gelukkig te worden. Hoe later het wordt, hoe gelukkiger ik me voel. Kom je op een willekeurig tijdstip, dan weet ik niet hoe laat ik mijn hart klaar moet maken.” Die levensles geeft Antoine de Saint-Exupéry mee in zijn onsterfelijke *De kleine prins*.

„Hoe langer je op iets wacht, hoe meer waarde het krijgt. Veel krijgen, maakt niet gelukkig. Dat proberen we onze kinderen bij te brengen”, zegt Ann Eeckhoudt. Dochters Fien (10) en Lize (7) zouden de sint liever nu al ontmoeten, hoewel kijken naar de televisieserie over de goedheilig man het wachten spannend maakt. Af en toe sparen ze zelf voor hun dromen en verjaren vinden ze vooral leuk vanwege het feestje.

Ann Eeckhoudt: „Op partijtjes zijn de geschenken soms niet meer te overzien. Het feestvarken kijkt er dan nog amper naar om. Zelfs het plezier van het krijgen, is er dan niet meer.” Lize kijkt met grote ogen naar de koekjesdoos. „Wachten tot de thee klaar is”, zegt mama.

Als de sint straks weer richting Spanje gaat, dromen kinderen van Kerstmis. © Martine Croonen

„Een geschenk hoort bij een bijzondere gebeurtenis”, meent Yolanda Bleeckx. Dochter Valerie (17) droomt van een smartphone, maar moeder vindt dat hebbe-

„Leren verlangen, is een mooie en noodzakelijke levensles”

ding overbodig. „Ik heb weinig geduld en krijg liefst snel wat ik verlang”, lacht Valerie. Krijgt ze een verjaardagscadeau toch vroeger dan beloofd, dan weet ze dat er geen extraatje op de dag zelf

volgt. „Leren verlangen, is een noodzakelijke levensles”, weet Yolanda Bleeckx. „Je kunt in het leven niet alles krijgen. Mijn ouders leerden me genieten van het uitkijken, en daar ben ik hen dankbaar voor.”

Kinderen vinden het belangrijk om op hun eigen manier iets te verkrijgen. Felix droomde van een racefiets en zou hem zelf bij elkaar sparen. Plots stond de fiets voor de deur, een verrassing van papa. Felix was teleurgesteld. Hij had een doel voor ogen en wilde bewijzen dat hij zelfstandig werd, maar papa wilde zoonlief meteen gelukkig zien.

„Cadeautjes zijn leuk, maar belangrijker is het uitkijken naar kostbare momenten, zoals de familiewafelenbak op Allerzielen”, vertelt Veerle Mertens.

De advent is een uitgelezen tijd om kinderen te leren verlangen. „Even geen pistolets of koffiekoeken op zondag”, zegt Veerle Mertens. „Zo doorbreken we een gewoonte en leren we hen uitkijken naar een feest. Ook de kerststal wordt in de advent gaandeweg aangevuld.”

Want zoals de vos zijn hart voorbereidt op de komst van de kleine prins, zo rijpt de tijd voor de geboorte van het kerstkind.

‘Wanneer krijg ik nu eindelijk iets?’

Wachten duurt lang, maar het wordt uiteindelijk de mooiste periode vóór het feest

De brief voor de sint is op de bus. Nog even wachten tot de kindervriend zijn ronde doet. Eens die dag voorbij, loert echter kerst om de hoek. Alweer cadeautjes. „Waarom krijg ik die racewagen niet nu meteen?” Tobias begrijpt het niet. Waarom wachten tot later, als het geschenk hem vandaag gelukkig kan maken? Het is niet makkelijk geduld te oefenen als speelgoedfolders bij de eerste herfstbries je brievenbus in dwarren en chocolade figuren de supermarkt overnemen.

Consumptiedwang is er wellicht deels de oorzaak van dat sommige kinderen niet meer kunnen wachten tot de feestdag zelf. Uitkijken naar die bewuste dagen maakt de kindertijd net spannend. Tussendoor zelf voor iets sparen, kan ook geen kwaad.

„Overvloedige reclame en het grote aanbod op de markt zetten het verlangen van ouders en kinderen onder druk”, weet opvoedingscoach Lori Van Hout. „Je moet in onze samenleving sterk in je schoenen staan om voortdurend te weerstaan aan al die verleidingen. Bovendien maakt de

Het spaarvarken kijkt uit naar de dag waarop het zwaar genoeg is om die rolschaatsen te kunnen kopen. © Martine Croonen

combinatie van werk en gezin dat ouders hun kind weinig zien. Daarom geven ze het op materieel vlak al eens sneller zijn zin. Ze doen dat met de beste bedoelingen, want ze willen hun kind gelukkig zien. De ervaring leert echter dat die dingen een kind niet gelukkiger maken. Eenmaal het gedroomde verworven, is het plezier immers vaak voorbij.”

Feesten zijn ankerpunten in het leven van een kind. Bij elk feest hoort een ritueel: samen naar de middernachtmis, zelfgebakken appelcake en, een stapel koffiekoeken na de kermis. Het zijn de leukste herinneringen uit menige kindertijd.

„De mooiste dingen die je een kind kunt geven, hebben te maken met tijd en aandacht”, meent

Van Hout. „De belofte ‘straks doen we samen iets leuks’ betekent voor een kind zo veel meer dan het zoveelste geschenk. Zeurt je zoon om de nieuwe spelconsole die je hem pas op de dag van zijn verjaardag had beloofd, bedenk dan samen een manier om het wachten aangenamer te maken. Wees creatief. Vakjes aanvinken en samen aftellen bijvoorbeeld, maken de wachttijd duidelijk en voorspelbaar.”

Uitkijken naar een feest kun je volgens de opvoedingscoach ook best niet voorwaardelijk stellen. „Gebruik de komst van de sint niet als dreigement of als beloning. En leer je kind dat het niet voor elke goede daad een tegenprestatie moet verwachten.”

Advent staat voor (ver)wachten. De ideale tijd dus om je vindingrijkheid te testen en op een creatieve manier het geduld van je kroost te verzachten. Knutsel een kalender en stop achter elk luik een leuke opdracht of een liefdevol woord. Dat kan het verlangen naar het pakje, straks onder de kerstboom, alleen maar mooier maken. (MC)

Kussen voor Kathleen

Reyers laat is een laatavondprogramma op Canvas dat ik maar zelden mis. Het is aangenaam om na een drukke dagtaak te ‘ontstressen’ met een talkshow waarin inhoud en entertainment elkaar aanvullen. Heeft dat ook iets te maken met de manier waarop het programma wordt gepresenteerd? Ik denk het wel.

Lieven Van Gils profileert zich als een innemende gastheer die zijn gasten laat uitspreken, in die mate zelfs dat ik af en toe denk hij het gesprek wat vaker zou moeten onderbreken met een scherpe ‘doorvraag’. Maar dat ligt nu eenmaal niet in zijn natuur.

De transfer die Kathleen Cools begin dit jaar maakte van *Terzake* naar *Reyers laat* verliep opmerkelijk vlotjes, maar beslist niet onopgemerkt. Zo vlot zelfs, dat menig kijker zich terecht afvraagt waarom zij al niet veel langer haar eigen talkshow kreeg toebedeeld. Haar pittige en confronterende stijl van interviewen, waarvoor zij gekend en ook soms gevreesd werd, is ze duidelijk niet kwijt en dat is

Reyers laat ten goede gekomen, jawel.

Onlangs waren de Belgisch-Marokkaanse regisseurs Adil El Arbi en Bilal Fallah te gast in *Reyers laat*, om te vertellen over hun eerste langspeler, *Image*, een film over vooroordelen, beeldvorming en de media. Voor gastvrouw Kathleen Cools hadden ze enkele cadeautjes meegebracht. Aldus werd het amusante televisie onder goede vrienden, weet je wel. Kathleen Cools genoot zichtbaar van die spontane babbel.

Na afloop werden een paar leuke foto's genomen die de presentatrice graag deelde met haar Facebookvrienden. De foto waarop te zien was hoe het regisseursduo hun gastvrouw een klapzoen gaven, lokte toch één vreemde reactie uit. „Een journaliste laat zich niet kussen”, stelde iemand.

Maar man toch, dacht ik, probeer eens te kijken – en te genieten – van een open en gastvrije spontaniteit zonder vooroordelen. Kathleen Cools zelf reageerde ook: „Ik ben inderdaad journaliste. Dit zijn twee jonge regisseurs met veel humor. Niet twee verkozenen des volks. Die er overigens niet aan zouden denken zo met mij op de foto te gaan. En ik ook niet trouwens.” Een correcte reactie, me dunkt.

Reyers laat wordt straks geschrapt uit het televisieaanbod. Daarmee verdwijnt een warm programma, waar de kijker vaak een goed gevoel aan overhoudt. Velen zullen die ideale nachtzoen zelfs missen.

Luk VAN BEL